

Jans 't vierkante gat geweze hebbe. Die wou ze bestelle, wat veur gerdiene 't mins veur de glaos koope mos. Bij de hand! Alderiezend! Niks gin vrouwmins! En 't was toen toch nog mar 'n djen! De kjels zien bang veur d'r gewest. En opte duite! Wat kriegt 'n êrrem mins bij juffer Jans los? Ummers niks! De ouwe jurreke verkopt ze nog aon de meid of de êrrem wêrrekvrouw, die ze altoos nog veur 'n dubbeltje daags minder het as 'n ander. Eiges het ze um den anderen dag wat nijs aon 't lief hange. Alles vur d'r eige. Ze mos niet hiete Jans Eigeraam, mar Jans Eigenbaot!"

— „Kjel, ge het geliek!" zei Geurt. Mar de stem van de Groote Geurt klonk raor. Jan van Gêrreve mos opins dinken aon wat z'n moeder 'm 's verteld had van juffer Jans en Geurt. En Miet keek schêrrep nor den boer.

— „Ja!" lachte Geurt mar nou wer mitte gewone grepkes-stem, en hij streek mitte groote hand de haor glad ien de bakkebaorde, den een nao den andere aon elleke kant van de wang, „ja", zaidie, „ik heb t'r van de middag den opzichter wer heer zien gaon, van 't spoor af. Reken d'r mar vast op, Miet, dattie daor nou zitte te vrijje!"

— „Kjel", zei Kobus, „maak bij Miet nou toch gin slaopende hond wakker! Ze kriegt t'r slewwe tand van: 't waoter lupt t'r al um de tand, as gij over vrijje praot!"

Ze grunnikte allemaol wat, mar van harte was 't niet.

— „Ze kunnen ou ok nooit mit rust laote, as 't over vrijje geet," zei de Groote Geurt en keek daor boven uutte locht opte witte knipmuts daor neve de lamp umleeg.

Eiges lachte Miet altoos um wat den boer zei.

— „En juffer Jans is ou toch mar veur, kjelje!" plaogde Miet. „Lekker!"

— „As ik gewild had, was ik heur toch veur gewest!" zei den boer veul harder astie ien 't gemein praotte.

— „D'r is nog 'n darde geval. Dat vergitte gij", pruttelde Miet en bleef mar opte zokke kieke.

— „Wat hamer! Hoe he'k 't nou mit ou? Ik heur veur, of zij toch mien! Wat kan d'r nou nog meer?"

— „Gij en juffer Jans geliek, kjelje", zei Miet.

Ze lachte eiges mitte groote snoekemond los nog veul harder aste andere twee kjels. 't Klonk ok altoos zo vrimd, dat ze tege die eikeboom van 'n kjel kjelje zei, of 't 'n klein jungske was. Dat dee ze duk as ze 'm plaoge wou. Ze lachte allemaol mar deur. Nou, toe mos Geurt toch wel wat zegge, um z'n stand op te houwe.

— „Ik zal ok eerlik weze, krek as gij daor strak, Kobus. Gij het achter Jans geloopen ien de jonge jaore! Mar juffer Jans hed mien laoter achter de boks gezeute. Ik was zowat dartig jaor. Zij wat meer. Um den anderen